

zaprt v tarbenaklju. On vas neizrečeno ljubi. Saj je dejal Jezus apostolom, ki so odrivali majhne otročiče, kakor ste vi:

„Pustite malim, da pridejo k meni, saj njih je nebeško kraljestvo.“

Andrejčkov Ivan.

Sanje o nebesih.

Sirotek Francek je bil komaj v desetem letu, pa je moral že okušati gorje bede in revščine.

Še pred enim letom je imel oba, očeta in mater; a danes že spita na domačem pokopališču in čakata sodnjega dneva in telesnega vstajenja.

Pred dvanajstimi meseci mu še ni bilo treba živeti pod tujo streho in pri tujih ljudeh. Oče in mati sta lepo skrbela zanj, on pa je hodil v šolo ter se tako pridno učil, da je bil v ponos svojima roditeljema in svojim učiteljem. Ali neizprosna smrt mu je pobrala drage starše. Vsled tega ni mogel več v šolo, ker si je moral služiti kruh s pastirovanjem pri Andrejčkovem očetu.

Deset glav goveje živine je vsak dan po dvakrat gnal Francek v reber, dopoldne in popoldne.

Vročega poletnega popoldneva je bilo, ko je Francek spet gnal Andrejčkovo živino na pašo. Ptičje petje, njegova piščalka in kravji zvonci so mu preganjali tužne misli na nenadomestljivo izgubo staršev vsaj za nekaj trenutkov.

Ko prižene živino na Andrejčkov pašnik, sede v senco košate divje hruške, ter piska na piščalko žalostne melodije svoje lastne domišljije. Spet so bile njegove misli pri njegovih ljubih roditeljih.

„Kako bi rad videl sedaj-le svojo mamico in svojega ateja,“ si je mislil Francek in zapiskal še tužnejše in iskreneje žalostno in tožečo pesmico, koje melodija se je gotovo dvignila v nebeške višave k njegovim dragim staršem.

Odmevala je po prazni tišini od vročine težkega gozda, tonila, pojemala in se popolnoma izgubila v njej.

S to v gozdno tišino se izgublajočo melodijo je zadremal tudi Francek ter zasanjal krasne sanje, sanje o svetlih nebesih.

Namah se je izpremenila vsa ona zelena trata v velik in krasen vrt. Da, naravnost čaroben in ves rajski je bil ta vrt. Nežna in sveža pomlad in zrela jesen je bila v njem. Pisano so se cvetice ravno razcvetale, kakor spomladi po pestrobojnem polju; zlate ptičke so prepevaje skakljale po sadnem drevju od vejice do vejice, na katerih so blestela v solnčnih pramenih žlahtna jabolka in še žlahtnejše hruške, kakor v jeseni na Andrejčkovem vrtu.

Francek pa je hodil po srebrnobelih stezicah pod tem drevjem v družbi veselih nebeščanov, ki so bili vsi tako mladih in od zadovoljstva žarečih obrazov.

Vsi so ga poznali. Veselo so ga pozdravljali, se pogovarjali z njim ter mu razkazovali rajski vrt. Vedeli so, kako mu je ime, in kje so njegovi starši. Tudi njemu se je zdelo, da so mu vsi ti ljubki obrazi znani. Videlo se mu je, da ima vse za svoje vrstnike.

Ko so mu razkazali vrt, so ga peljali k njegovi mami in ateju. Dolg je bil ta rajski vrt in precej časa so hodili. Na koncu so morali skozi prozorno palačo, v kateri je bilo nebroj angelcev, ki so tekali zadovoljno se smehljaje iz sobe v sobo.

Na oni strani te kristalne angelske stavbe, pa se je razprostiral spet brezmejen vrt, kjer je bila sama pomlad.

Drevje je cvetelo, cvetice so omamljale vso okolico s svojim vonjem, ptički so žgoleli veličastne himne v čast in slavo Bogu, in vsi nebeščani so spremljali srebrnočisto ptičje petje ter tako poveličevali slavo in moč božjo. Vse, prav vse se je veselilo in uživalo v veliki ljubezni neskončno srečo svetih nebes.

Francka so obkročili nebeščani, angelci in svetniki. Mnogo, neizrečeno veliko jih je bilo, ki so ga vodili k njegovim staršem.

Šli so in prišli do blestečega prestola Boga Očeta samega. Ves svetal je bil ta prestol, in naš gospod Zveličar je bil obdan od milijonov nebeških krilatcev, ki so prepevali slavo Bogu vsemogočnemu.

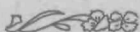
Kakor očaran in ves prevzet je bil Francek od te nebeške lepote. Privedejo ga pred Boga Očeta, ki ga prijazno nagovori in mu pokaže ateja in mamico.

In glej! Vsa v sijajnem blesku se mu približata, in mamica ga objema, atej pa poljubuje.

V tem presrečnem trenutku pa se prebudi Francek iz presladkih sanj; solnce se je nagibalo že k zatonu, živina pa se je pridno pasla okoli njega.

Ko je solnce poljubljalo gore v slovo, se napoti Francek z živino proti domu, v zvoniku župne cerkve pa zazvoni Ave-Marijo. Pobožno se pastirček odkrije. Iskreno moli za mamico in za ateja, in solza čiste otroške ljubezni mu zdrkne po licu . . .

Anton Antonov.

Pepček.

Pepček je dečko, da malo takih. Velike oči so sive in sanjajo. Vsa cvetoča lica se smehljajo in prosijo. Poredno zro izpod klobučka razkuštrani laski. Če hodi Pepček po cesti, in če je blato, si zaviha hlačice do kolen in se smehlja . . . Če je pa lepó, teče naprej in naprej in ne misli nič . . . Drugega Pepček sploh ne dela.

Nekoč pa se je pripetilo Pepčku nekaj posebnega. Tekel je po blatni cesti in je pal v blato, v lužo. Ves obraz je imel blaten, kakor iz prsti.

„Pomagajte!“ Zakričal je tako strašno, da je še mesec dni potem pravila o tem Zgorajeva Urša, ki je šla mimo in je slišala ta krik.

„Utonem!“ Valjal se je Pepček v blatu in se je komaj izkobacal iz njega.

„Joj! Joj! Hlače so blatne!“

Stekel je domov.

„Mama! Mamika! Ojoj!“